

<i>nominativo</i>	<i>genitivo</i>	<i>ablativo</i>
res	rei	re
dies	diei	die
dens	dentis	dente
mensis	mensis	mense
plebs	plebis	plebe
pax	pacis	pace
lex	legis	lege
doctor	doctoris	doctore
mater	matris	matre
mel	mellis	melle
nomen	nominis	nomine
leo	leonis	leone
jus	juris	jure
bos	bovis	bove

La latinidaj lingvoj havas nur du genrojn. La propono de Peano, ignori la genron kaj esprimi ĝin nur laŭbezone per *mas* aŭ *femina*, havas modelon en la franca, kie oni laŭbezone uzas *mâle* kaj *femelle*, sed ankaŭ en la itala, ekz. *bambino maschio /femmina*. Ankaŭ tiu ĉi propono do estas lingvistike pravigita.

Origine Peano antaŭvidis neniun pluralan finaĵon, poste li decidis uzi *-s* (se la pluralo ne jam estas esprimita alimaniere, kiel ekz. en *tre filio*). Tio okazis pli pro stilistikaj kaŭzoj: oni povas sambone diri *patre habe filios et filias* kiel *patre habe plure filio et plure filia*. La pluralfinaĵo ankaŭ plene respegulas la naturan evoluon de la lingvo: la klasika latina plurala akuzativo ja finiĝas je *-s*, nur ĉe neŭtroj je *-a*. La finaĵo *-s* restis ekz. en la hispana kaj en la portugala konservita ankaŭ en la prononco (textos, libros, marcas, puertas), en la franca nur skribe (textes, livres, marques, portes [text, livr, mark, port]) kaj en la itala malaperis la post-akcenta *-s*. Ĉar poste ne restis iu diferenco kontraŭ la singularo (testo/*-s*, libro/*-s*, marca/*-s*, porta/*-s*), la itala lingvo evoluigis aliajn karakterizaĵojn por pluralfinaĵo (testi, libri, marche, porte); la neŭtra finaĵo *-a* tamen konserviĝis en malmultaj italaj substantivoj (dita, ossa, uova, labbra, corna).

Ĉe t.n. pluralia tantum (kiel *insidiae, divitiae, delitiae, arma, spolia*), kiuj en la klasika latina ne havas singularon, rekomendis Peano ankaŭ la saman uzadon kiel en la vulgara latina, t.e. transiron al la unua deklinacio singulara (*insidia, divitia, delitia, arma...*)

La fonetika disfalo de fleksiaj finaĵoj en la vulgara latina bezonis uzadon de prepozicioj. Tiel anstataŭis *ad* kun akuzativo dativon (*ad eum dicit*), poste oni uzis *ad* por lokativo (*fui ad ecclesiam*), ablativo estis uzata en perifrazoj kun *ex, ab* kaj *de* (*de palatio exit*) kaj poste kun *de* anstataŭ genitivo (*dimidium de praeda*). En Latino sine flexione, same kiel en la latinidaj lingvoj, aperas konsekvence tiu ĉi analiza, prepozicia deklinacio.

9.4.3. Adjektivoj

La deklinacio de adjektivoj korespondas (escepte de ablativo de la 3-a dekl.) al koncernaj substantivaj deklinacioj. En la klasika latina havas adjektivoj aŭ tri formojn (laŭ la